

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D. v právní věci žalobce: **V. M.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Černého 517/13, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2015, čj. KrÚ 73983/2015/ODSH/13, v řízení o kasační stížnosti žalobce, proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 8. 3. 2017, čj. 52 A 15/2016-188,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí průběhu předcházejících řízení

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Pardubic ze dne 31. 8. 2015, čj. OSA/P-452/15-D/37, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu"), kterého se dopustil tím, že *„dne 27.2.2015 kolem 10:20 hod v obci Starý Máteřov u čp. 20, jakožto řidič vozidla Škoda Octavia rz.: X jel ve směru jízdy od obce Dubany na obec Jezbořice rychlostí 67 km/h. Po odečtení toleranční odchylky 3 km/h jel rychlostí 64 km/h a překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci, stanovenou obecnou úpravou – zákonem o provozu na pozemních komunikacích, o 14 km/h, tedy porušil § 18 odst. 4) zákona o provozu na pozemních komunikacích."* Žalobci byla za

uvedený přestupek uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo shora specifikovaným rozhodnutím žalovaného zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného shledal krajský soud nedůvodnou. Uvedl, že správní orgány dostály požadavku zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. Ve správním ani v soudním řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by zpochybnily skutková zjištění policistů vycházející z provedeného měření rychlosti. Krajský soud se také vyjádřil k procesní strategii jemu známých zástupců; mimo jiné uvedl, že se snaží vzbudit pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu s cílem vrátit věc do přestupkového řízení a dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek. Výrok rozhodnutí o přestupku shledal krajský soud dostatečně určitým.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost.

[4] Stěžovatel namítl, že trest ve formě bodů musí být ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí o přestupku stanoven, neboť trest nelze uložit mimo odsuzující rozhodnutí.

[5] Ve vztahu k formulaci výroku o spáchání přestupku stěžovatel namítl, že mu krajský soud sice dal zapravdu (výrok rozhodnutí musí obsahovat odkaz na zákonné ustanovení, které přestupce porušil), ale *„následně za pomoci poněkud manipulativního a sugestivního tvrzení v odůvodnění rozsudku uvedl, ‚žalobci je jistě známo‘, že nepřezkoumatelným rozhodnutím pro nesrozumitelnost by bylo jen takové rozhodnutí, které neobsahuje specifikaci skutku ani ve výroku, ani v odvodnění, případně za přistoupení jiných vad.“* Stěžovatel zastává názor, že rozhodnutí o trestním obvinění musí být perfektní, přesné a nepřipouštějící dvojí interpretaci možných porušení zákonných povinností.

[6] Stěžovatel rovněž namítl, že věc projednával vyloučený samosoudce JUDr. Jan Dvořák, a to pro jeho poměr k původnímu zástupci stěžovatele Mgr. Jaroslavu Topolovi, advokátovi, a k novému zástupci Mgr. Václavu Voříškovi, advokátovi. Stěžovatel na s. 4 – 7 kasační stížnosti zrekapituloval důvody soudcovy podjatosti.

[7] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil s rozsudkem krajského soudu.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[10] Stěžovatel obsáhle tvrdil zmatečnost řízení před krajským soudem spočívající v tom, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce.

[11] Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že žalobu podal stěžovatel prostřednictvím Mgr. Jaroslava Topola, advokáta, jenž jej zastupoval na základě plné moci ze dne 30. 11. 2015. Dne 17. 5. 2016 bylo do datové schránky tehdejšího stěžovatelova zástupce doručeno poučení o možnosti vznášet námitku podjatosti, v němž bylo výslovně uvedeno, že věc bude rozhodnuta samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem. Dne 1. 11. 2016 zaslal Mgr. Voříšek krajskému soudu substituční plnou moc ze dne 28. 3. 2016 udělenou mu Mgr. Topolem a sdělil, že se dostaví na jednání nařízené na 2. 11. 2016 v 9:30 hod. Dne 2. 11. 2016 se ve věci konalo ústní jednání, před jehož zahájením substituční zástupce vznesl námitku podjatosti samosoudce JUDr. Jana Dvořáka. O námitce podjatosti rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 30. 11. 2016, čj. Nao 282/2016-92, tak, že samosoudce JUDr. Jan Dvořák není vyloučen z projednání a rozhodnutí věci. V pořadí druhá námitka podjatosti JUDr. Dvořáka byla do emailové schránky krajskému soudu doručena 8. 3. 2017 v 9:28 hod, tj. 17 minut před začátkem druhého jednání, které bylo nařízeno na 8. 3. 2017 v 9:45 hod. Předchozí den přitom Mgr. Voříšek doručil krajskému soudu plnou moc z 5. 3. 2017 udělenou mu stěžovatelem. Důvody podjatosti spatřoval stěžovatel především v postupu uvedeného soudce při jednání v jiné věci, které se konalo 15. 6. 2016, a při jednání v nyní souzené věci dne 2. 11. 2016, v odůvodnění rozsudku ze dne 15. 6. 2016, námitka se také týká nespecifikovaného jednání v únoru 2017.

[12] Krajský soud posoudil námitku podjatosti doručenou 8. 3. 2017 jako opožděnou (srov. protokol o jednání ze dne 8. 3. 2017, čl. 128 spisu krajského soudu). Konstatoval, že Mgr. Voříšek v souzené věci nezastupuje na základě plné moci z 5. 3. 2017 poprvé, zastupoval již na základě substituční plné moci z 28. 3. 2016, důvody podjatosti mu proto musely být známy dříve; krom toho tvrzení o vedení evidence – *„složky“* o pozdních příchodech Mgr. Voříška k jednání soudu uplatnil opakovaně, přičemž námitku podjatosti týkající se této skutečnosti posoudil Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou.

[13] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Podle odstavce 5 téhož ustanovení může účastník nebo osoba zúčastněná na řízení namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží.

[14] Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatel se o důvodu způsobilém založit pochybnosti o nepodjatosti JUDr. Dvořáka, spočívajícím v jeho poměru k (původně substitučnímu) zástupci stěžovatele (Mgr. Voříšek), dozvěděl dříve než jeden týden před 8. 3. 2017, kdy

druhou námitku podjatosti uplatnil. To proto, že v postavení substitučního zástupce stěžovatele vystupoval Mgr. Voříšek od 1. 11. 2016; svědčí o tom i to, že první námitku podjatosti vznesl již 2. 11. 2016. Také o důvodu způsobilém založit pochybnosti o nepodjatosti JUDr. Dvořáka spočívajícím v jeho poměru k původnímu zástupci stěžovatele (Mgr. Topol) se stěžovatel dozvěděl dříve než jeden týden před 8. 3. 2017. Informace o osobě soudce rozhodujícího jeho věc byla stěžovateli poprvé zpřístupněna v usnesení ze dne 10. 3. 2016, čj. 52 A 15/2016-23, jímž byl stěžovatel vyzván k zaplacení soudního poplatku. Toto usnesení bylo doručeno Mgr. Topolovi 16. 3. 2016. Tomuto advokátu bylo dne 17. 5. 2016 doručeno také poučení účastníků řízení o možnosti vznášet námitku podjatosti. Z uvedeného vyplývá, že námitka podjatosti vůči soudci byla uplatněna opožděně. Krajský soud proto postupoval správně, nepřihlížel-li k této námitce (§ 8 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 40 odst. 1, 2 s. ř. s.).

[15] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud uvádí, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že Mgr. Voříšek opakovaně neúspěšně namítá podjatost tohoto soudce a jeho postup vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání. O této otázce Nejvyšší správní soud již vícekrát rozhodoval (např. usnesení ze dne 6. 11. 2017, čj. Nao 311/2017-28, ze dne 16. 5. 2017, čj. Nao 169/2017-150, či ze dne 30. 3. 2017, čj. Nao 119/2017-92). Je zřejmé, že skutečnosti uváděné zástupcem stěžovatele dokládají spíše než to, že by byl soudce podjatý, že tento zástupce činí v řízení před krajským soudem opakovaně různé kroky vedoucí k maření jednání u soudu.

[16] K dalším kasačním námitkám Nejvyšší správní soud uvádí, že již ve své dřívější judikatuře dospěl k závěru, že není *„nezbytné, aby byl záznam odpovídajícího počtu bodů do registru řidičů ukládán v každém jednotlivém případě výrokem rozhodnutí o přestupku. Záznam bodů je automatickým následkem odsuzujícího rozhodnutí u přesně určených kategorií přestupků a výše zapsaných bodů je pevně dána, takže zde není prostor pro správní uvážení. Výrok rozhodnutí o záznamu bodů by tak nebyl ničím jiným než opakováním právní úpravy bez výrazného přínosu pro ochranu subjektivních práv adresáta rozhodnutí, kromě varovného účinku“* (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 12. 2016, čj. 6 As 163/2016-39). Každý řidič ví, resp. má vědět, že při uložení sankce za závažnější přestupek mu bude zároveň proveden záznam bodů za něj; neuvedení bodového postihu ve výroku rozhodnutí proto nevede k porušení základních práv a svobod.

[17] Magistrát města Pardubic v rozhodnutí o přestupku uvedl, že stěžovatel jel rychlostí 67 km/h, po odečtení toleranční odchylky 64 km/h, a překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci. Podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu sice lze jet v obci rychlostí 80 km/h, ale to pouze jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla. Byť správní orgán výslovně neuvedl, že stěžovatel překročil povolenou rychlost v obci, která v tomto případě činila nejvýše 50 km/h, nelze jeho rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné. Ze samotné formulace *„překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci, stanovenou obecnou úpravou – zákonem o provozu na pozemních komunikacích, o 14 km/h,“* je totiž seznatelné, že se muselo jednat o komunikaci, na které lze jet rychlostí nejvýše 50 km/h. Že by snad nebyli zástupci stěžovatele – advokáti či stěžovatel sám schopni jednoduché úvahy kolik činí 64 mínus 14, nebylo v řízení ani tvrzeno ani důkazně podporováno.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[19] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 17. ledna 2018

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu